

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Starosty W.
przy uczestnictwie Gminy Ł., J. M., K. M., T. M., Spółdzielni Handlowo-Usługowej
"S. " w Ł.
z siedzibą w Ł.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża uczestnika T. M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik postępowania T. M., złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 października 2015 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 kwietnia 2014 r., którym Sąd Rejonowy stwierdził, że Skarb Państwa z dniem 1 stycznia 1956 r. nabył przez przemilczenie, na podstawie art. 34 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz.U. Nr 13, poz. 87 ze zm.), własność nieruchomości o obszarze 0,1881 ha położonej w obrębie [...] w D., dla której nie została urządzona księga wieczysta. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy tryb postępowania nieprocesowego, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o ujawnieniu w księgach wieczystych prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1460), należy stosować do wszystkich przypadków nabywania przez Skarb Państwa własności

nieruchomości, czy też należy go stosować wyłącznie do nieruchomości wymienionych w art. 1 tej ustawy. Poza tym, zdaniem skarżącego, złożona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżone postanowienie zostało wydane „...w sytuacji ewidentnego naruszenia przepisów prawa materialnego...” oraz „...z naruszeniem przepisów postępowania...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Uszło uwagi skarżącego, że sformułowane przez niego zagadnienie prawne było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 5 grudnia 2014 r., III CZP 98/14 (OSNC 2015, nr 10, poz. 115) wyjaśnił, że wniosek Skarbu Państwa o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości na podstawie art. 34 ust. 1 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz.U. Nr 13, poz. 87 ze zm.) podlega rozpoznaniu w trybie postępowania nieprocesowego. Skarżący nie przytoczył natomiast argumentów, które przemawiałyby za potrzebą zajęcia przez Sąd Najwyższy po raz kolejny stanowiska w tej samej kwestii.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się

na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać podstawy kasacyjne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie trudną sytuację materialną skarżącego, której wyrazem było przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych.